

19 Ιουνίου, 1991

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

CYPRUS SULPHUR AND COPPER CO. LTD.,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 296/86).

5 Φορολογία Εισοδήματος — Αδικαιολόγητη παράλειψη — Τόκος 9%
— Τρόπος υπολογισμού — Οι φορολογικές υποχρεώσεις υπολογί-
ζονται ξεχωριστά για κάθε φορολογικό έτος — Οι κερδοζημίες του
κάθε έτους δεν συμψηφίζονται αλλά υπολογίζονται αναφορικά και
αποκλειστικά για κάθε φορολογικό έτος — Ορθά ο Έφορος για
τον υπολογισμό του τόκου επί των καθυστερήσεων δεν έλαβε
υπόψη του καταβολές που έγιναν μεταγενέστερα.

10 Οι αιτητές προσέβαλαν με την προσφυγή τους την απόφαση του
καθ' ου η αίτηση να τους επιβάλει τόκο 9% σε ποσά που οφείλοντο
ως φόρος εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς, χωρίς να ληφθούν
υπόψη ενδιάμεσες πληρωμές.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

15 (1) Σύμφωνα με το άρθρο 42 του Νόμου, ο Έφορος μπορεί να
επιβάλει τόκο όταν ο φόρος δεν καταβληθεί εντός της καθοριζόμε-
νης ημερομηνίας. Το δε άρθρο 38(1) προνοεί ότι όταν το ποσό
φόρου που πληρώθηκε είναι ψηλότερο από το ποσό του οφειλόμε-
νου φόρου, το "καθ' υπερβολή καταβληθέν ποσό" επιστρέφεται
20 στον φορολογούμενο, χωρίς να υπάρχει πρόνοια για υπολογισμό
του ποσού αυτού έναντι φόρου οφειλόμενου σε σχέση με άλλα φο-
ρολογικά χρόνια.

(2) Σε περίπτωση φορολογικών διατάξεων τίποτε δεν εξυπα-
κούεται ή προστίθεται αλλά αυτές ερμηνεύονται σύμφωνα με την
συνθησιασμένη έννοια του λεκτικού τους.

(3) Βάσει της φορολογικής νομοθεσίας, οι φορολογικές υποχρεώσεις των φορολογουμένων υπολογίζονται ξεχωριστά για κάθε φορολογικό έτος και επομένως οι κερδοζημιές του κάθε έτους δεν συμψηφίζονται αλλά υπολογίζονται αναφορικά και αποκλειστικά για κάθε φορολογικό έτος. Επομένως κρίνω ότι η επίδικη απόφαση λήφθηκε ορθά και νόμιμα μέσα στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας του Εφόρου.

5

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Μάτσης v. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 823/89, ημερ. 7.12.90)

10

Syndicate v. I.R.C. [1921] 1 K.B. 64

Georghiades v. The Republic (1980) 3 C.L.R. 525.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος να επιβάλει στους αιτητές τόκο προς 9% για την περίοδο 1.1.82-31.12.85 για ποσά που οφείλοντο ως φόρος εισοδήματος και για την περίοδο 1.4.79-31.12.85 ποσά που οφείλοντο ως έκτακτη εισφορά χωρίς να ληφθούν υπόψη και στις δύο περιπτώσεις ενδιάμεσες πληρωμές.

15

20

Γ. Κακογιάννης, για τους αιτητές.

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Δημητριάδης ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

25

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ: Με την προσφυγή αυτή οι αιτητές, που είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης και ασχολούνται με μεταλλευτικές επιχειρήσεις, προσβάλλουν την απόφαση του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος (που στην απόφασή μου θα αναφέρομαι σ' αυτόν ως "ο Έφορος") ημερ. 12 Φεβρουαρίου, 1986, να επιβάλει σ' αυτούς τόκο προς 9% για την περίοδο μεταξύ 1 Ιανουαρίου, 1982 και 31 Δεκεμβρίου, 1985, αναφορικά με τα ποσά που οφείλο-

30

5 ντο από αυτούς ως φόρος εισοδήματος για τα χρόνια 1985 και 1986, όπως επίσης και την απόφαση να επιβάλει σ' αυτούς τόκο προς 9% για την περίοδο μεταξύ 1 Απριλίου, 1979 και 31 Δεκεμβρίου, 1985, αναφορικά με τα ποσά που οφείλοντο από τους αιτητές ως έκτακτη εισφορά για την τριμηνία 1/79, χωρίς να ληφθούν υπόψη και στις δύο περιπτώσεις ενδιάμεσες πληρωμές σχετικά με τα οφειλόμενα ποσά φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς.

10 Σύμφωνα με τους καθ' ων η αίτηση, οι τελικές φορολογικές για τα φορολογικά χρόνια 1975 και 1976 καθορίστηκαν από αυτούς και οι σχετικές ειδοποιήσεις φορολογίας στάλθηκαν στους αιτητές στις 19 Νοεμβρίου, 1981. Στις ειδοποιήσεις αναφέρετο ότι το ποσό του φόρου ήταν πληρωτέο πριν ή κατά την 31 Δεκεμβρίου, 1981, διαφορετικά
15 θα επιβάλλετο τόκος προς 9% από την 1 Ιανουαρίου, 1982. Εναντίον της απόφασης αυτής οι αιτητές δεν υπέβαλαν ένσταση, ούτε καταχώρησαν προσφυγή.

20 Στις 20 Νοεμβρίου, 1981, στάλθηκαν ειδοποιήσεις έκτακτης εισφοράς για τις τριμηνίες που έληγαν στις 31 Μαρτίου, 1979 και 30 Σεπτεμβρίου, 1979. Από τους αιτητές υποβλήθηκε ένσταση στις 28 Δεκεμβρίου, 1981, η οποία, αφού μελετήθηκε από τον Έφορο, στάλθηκε ειδοποίηση επιβολής έκτακτης εισφοράς ημερ. 12 Δεκεμβρίου, 1985.

25 Στις 12 Δεκεμβρίου, 1985, επίσης, στάλθηκαν στους αιτητές ειδοποιήσεις έκτακτης εισφοράς για την τριμηνία που έληγε στις 31 Δεκεμβρίου, 1979. Στις 27 Ιανουαρίου, 1986 υποβλήθηκε ένσταση με την οποία οι αιτητές διαφωνούσαν με τη μέθοδο υπολογισμού και επιβολής τόκου, όπως φαίνεται σχετικά στις επιστολές τους ημερ. 13 Δεκεμβρίου, 1985, 20 Δεκεμβρίου, 1985, και 9 Ιανουαρίου, 1986.
30

35 Με επιστολή ημερ. 13 Δεκεμβρίου, 1986, ο Έφορος πληροφόρησε τους αιτητές ότι ο υπολογισμός του τόκου ήταν σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου και ότι σε περίπτωση επιστροφής φόρου "δεν υπάρχει τόκος επί του επιστρεπτέου φόρου." Στις 8 Απριλίου, 1986, οι ελεγκτές των

αιτητών απέστειλαν στον Έφορο επιστολή με την οποία διαμαρτύροντο για τον τρόπο υπολογισμού του τόκου. Σε απαντητική επιστολή του ο Έφορος αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι ενήργησε σύμφωνα με το άρθρο 28 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1979 στο οποίο δεν υπάρχει πρόνοια περί καταβολής οποιουδήποτε τόκου επί του ποσού του επιστρεπτέου φόρου. 5

Εναντίον της απόφασης αυτής του Εφόρου καταχωρήθηκε η προσφυγή αυτή στις 29 Απριλίου, 1986.

Προβλήθηκε προδικαστική ένσταση εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση ότι η προσφυγή αυτή είναι εκπρόθεσμη γιατί καταχωρήθηκε αφού πέρασε η προθεσμία των 75 ημερών από την ημερομηνία έκδοσης των σχετικών ειδοποιήσεων επιβολής φορολογίας και έκτακτης εισφοράς, στις οποίες αναφέρετο ρητά ότι η μη καταβολή των οφειλομένων ποσών μέσα σε καθορισμένη προθεσμία θα είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή πληρωμής τόκων. 10 15

Σύμφωνα με τα γεγονότα που βρίσκονται ενώπιόν μου, είναι φανερό ότι οι αιτητές προσβάλλουν όχι την απόφαση του Εφόρου να τους επιβάλει τόκο αναφορικά με τα οφειλόμενα ποσά φόρου, αλλά τον τρόπο υπολογισμού και καθορισμού του πληρωτέου ποσού του τόκου, το οποίο καθορίστηκε τελικά με την επιστολή του Εφόρου ημερ. 12 Φεβρουαρίου, 1986. 20

Η θέση των αιτητών είναι ότι η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη γιατί δεν προσβάλλει την απόφαση του Εφόρου να επιβάλει τόκους στα οφειλόμενα ποσά αλλά την άρνησή του να λάβει υπόψη του, κατά τον υπολογισμό του ολικού ποσού του πληρωτέου τόκου, τις ενδιάμεσες πληρωμές που έγιναν από τους αιτητές, η οποία άρνηση κοινοποιήθηκε σ' αυτούς με την επιστολή του Εφόρου ημερ. 13 Φεβρουαρίου, 1986. 25 30

Είναι γενικά ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η απόφαση του Εφόρου να επιβάλει τόκο αναφορικά με τα οφειλόμενα ποσά φορολογίας ή/και έκτακτης εισφοράς, χωρίς να λάβει υπόψη του τις ενδιάμεσες πληρωμές που είχαν γίνει 35

από τους αιτητές σε μεταγενέστερο στάδιο, είναι αντίθετη με τις πρόνοιες του νόμου. Είναι επίσης η εισήγησή τους ότι εφόσον δεν υπάρχει νομοθετική πρόνοια, και άρα υπάρχει ασάφεια ως προς το εφαρμοζόμενο δίκαιο σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης, θα πρέπει να δοθεί ερμηνεία που να είναι ευνοϊκή προς τον αιτητή.

Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 42 του Νόμου, ο Έφορος μπορεί να επιβάλει τόκο όταν φόρος δεν καταβληθεί εντός της καθοριζόμενης ημερομηνίας. Το δε άρθρο 38(1) του νόμου προνοεί ότι σε περίπτωση που το ποσό φόρου που πληρώθηκε υπερβαίνει το ποσό του οφειλόμενου φόρου, το "καθ' υπερβολήν καταβληθέν ποσόν" επιστρέφεται στο φορολογούμενο, δεν περιέχει όμως πρόνοια για υπολογισμό του ποσού αυτού έναντι φόρου οφειλόμενου σε σχέση με άλλα φορολογικά χρόνια.

Είναι νομολογημένο ότι σε περιπτώσεις φορολογικών διατάξεων, τίποτε δεν εξυπακούεται ή προστίθεται αλλά αυτές ερμηνεύονται σύμφωνα με τη συνηθισμένη έννοια του λεκτικού τους. Βλ. *Ανδρέας Μάτσης v. Δημοκρατίας*, Υπ. Αρ. 823/89 (η απόφαση δόθηκε στις 7 Δεκεμβρίου, 1990 και δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα), *Cape Brandy Syndicate v. I.R.C.* (1921) 1 KB 64, στη σελ. 71.

Νοούμενου, επίσης, ότι βάσει της φορολογικής νομοθεσίας, οι φορολογικές υποχρεώσεις των φορολογουμένων υπολογίζονται ξεχωριστά για κάθε φορολογικό χρόνο, οι κερδοζημίες του κάθε χρόνου δεν συμψηφίζονται αλλά υπολογίζονται αναφορικά και αποκλειστικά για κάθε φορολογητέο χρόνο, θεωρώ ότι η επίδικη απόφαση λήφθηκε ορθά και νόμιμα, μέσα στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας του Εφόρου και, επομένως, δεν υπάρχει λόγος επέμβασης στην επίδικη απόφαση. Βλ. *Lilian Georghiadis v. The Republic* (1980) 3 C.L.R. 525.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.